

[Brusvang.]

der, at vi i vore dispositioner udadtil, i vore internationale gøremål opfører os på en sådan måde, at vi kan fastholde troværdigheden om dansk udenrigspolitik og danske udenrigspolitiske intentioner. Det er jeg selvfølgelig enig i. Men må jeg så lige erindre om, at én af de ting, som er med til at skabe troværdighed om vor udenrigspolitik, det er dette, om vi rent faktisk er i stand til at varetage vore udenrigspolitiske opgaver.

Det gælder også for folketingsmænd, og nu har vi her for ganske nylig i dette ting truffet beslutning om, at ved den næste session i den rådgivende forsamling skal vi i denne sal, nemlig den 29., have en debat om Tindemansrapporten med den konsekvens . . .

Formanden:

Det er ikke sikkert.

Brusvang (CD):

. . . det er ikke sikkert, siger formanden, jeg håber, at formanden har ret i den forstand, at det ikke bliver tilfældet. Men i hvert fald har der været lagt op til det, og det er meget uheldigt, hvis vi tvinger vore parlamentariske medlemmer, som har et gøremål i internationale organisationer, til at være hjemme på de afgørende tidspunkter, og ikke mindst nu, hvor Europarådet er kommet i en meget vanskelig situation. Det har kun 3 parlamentariske samlinger pr. år, og så gælder det altså for os om, hvis vi også skal bevare vores troværdighed, når vi siger, at vi ønsker det brede europæiske samarbejde, at vi så også muliggør det for deltagerne i den parlamentariske delegation til den rådgivende forsamling at kunne varetage deres funktioner.

Formanden:

Jeg kan oplyse over for medlemmerne, at vi har forsøgt at ændre den dato, og jeg tror, det lykkes.

Steen Folke (VS):

Udenrigsministerens redegørelse var jo en endeløs opremsning af EF's velsignelser også på det udenrigspolitiske område.

Før den 2. oktober 1972 hed det: »Det udenrigspolitiske samarbejde hører ikke hjemme i EF«. Det er et ordret citat fra udenrigsøkonomiministeren. Nu gør den socialdemokratiske

regering sig til af det omfattende og stadig voksende samarbejde på det udenrigspolitiske område.

Det er længe siden, vi har hørt en redegørelse herinde så fuld af værdiladede adjektiver, og vi hører dog ellers en del fra denne talerstol. Den danske udenrigspolitik og det udenrigspolitiske EF-samarbejde blev af udenrigsministeren uden falsk beskedenhed karakteriseret som åbent og konstruktivt, pragmatisk og realistisk, effektivt og smidigt, aktivt og dynamisk, naturligt og harmonisk. Det er mageløst.

Et andet gennemgående træk ved udenrigsministerens redegørelse var den megen snak om demokrati, demokratiske værdier og de demokratiske nationer, vi samarbejder med. Nu mener jeg, at det er så som så med demokratiet i EF. Et Vesttyskland, der har indført Berufsverbot, er vel ikke særlig demokratisk. Ej heller et Frankrig, hvor menige soldater kastes i fængsel, fordi de ønsker at organisere sig med henblik på at opnå tålelige vilkår i tjenesten, for den sags skyld et Danmark, hvor efterretningstjenester udspionerer venstreorienterede politikere og fagligt aktive arbejdere.

Til gengæld er det ubestrideligt, at EF-landene er kapitalistiske, men det nævnte udenrigsministeren ikke med ét ord. »Kapitalisme« har sådan en kedelig klang. »Demokrati« lyder meget pænere, men det, der i virkeligheden bestemmer EF-landenes udenrigspolitik, herunder Danmarks, det er hensynet til opretholdelse og videreudvikling af kapitalismen i Danmark, i EF, og hvor man ellers kan komme af sted med det.

For tiden er kapitalismen i krise både i Danmark, i EF og mere globalt. Det sagde udenrigsministeren heller ikke noget om, og det er ellers nok så afgørende for udenrigspolitikken. F. eks. er det den væsentlige baggrund for den såkaldte Nord-Syd-dialog. Den vil udenrigsministeren gerne fortolke som et udtryk for vores solidaritet med den tredje verden, vores utrættelige higen efter global retfærdighed, men der er ingen grund til at lade sig forblinde af den pudsede glorie. Danmark og EF er gået ind i Nord-Syd-dialogen for at varetage egne interesser, og det vil først og fremmest sige egne kapitalinteresser. Det kan godt indebære nogle indrømmelser til u-landene. OPEC-landene har jo vist deres styrke og demonstreret det, som de store kapitalistiske lande og Sovjetunionen tidligere var ene om at demonstrere, nemlig at i udenrigspolitik er det magt, der er afgørende.